

PIOTR GLAS

Posledné Máriino volanie

**Posledné
Máriino volanie**

PIOTR GLAS

Posledné Máriino volanie

Copyright © by Piotr Glas 2019

Copyright © by Wydawnictwo Esprit 2019

Z poľského originálu: OSTATNIE WOŁANIE MARYI

Vydal: © Zachej.sk, 2021

Preklad: © Pavol Petrík

Grafika: © bookwork.sk

Jazyková korektúra: Mgr. Martina Bodnárová, PhD.

Citácie sú uvedené podľa:

Biblia – Starý a Nový zákon, katolícky preklad, SSV, 2016

Katechizmus Katolíckej cirkvi, SSV, 2017

Kňazom, najmilším synom Panny Márie, Mariánske kňazské hnutie, 2000 (skratky MK)

ISBN: 978-80-8211-260-6

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať v akejkoľvek podobe alebo akýmkoľvek spôsobom (elektronicky, mechanicky, fotokópiami alebo iným spôsobom) bez súhlasu vlastníka autorských práv.

Predhovor

Na stránkach športových novín či pri športových reportážach občas zaznie komentár: „*Cez polčas bolo v šatni určite poriadne dusno, lebo mužstvo bralo druhý polčas ako vymenené.*“ Toto je hodnotenie zápasu, ktorý síce zle začal, ale vďaka ostrému dohovoru trénera sa dobre skončil.

Dostáva sa vám do rúk kniha, ktorá sa dá prirovnať k takémuto športovému prebudeniu v duchovnej oblasti. Pri povrchnom čítaní by mohla vzbudiť dojem porovnávacej štúdie medzi východnou a západnou cirkvou. No cieľom autora zaiste nie je znegovať život Cirkvi na západ od Poľska; skôr chce pripomenúť znepokojivé slová svätého pápeža Pavla VI. *o pekelnom dyme, ktorý prenikol aj do Božieho chrámu.*

Pri rôznych intelektuálnych hádkach typu „kde je pravda“ nás vždy bezpečne rozsúdia slová Pána Ježiša: „*Strom poznáte po ovoci*“ (porov. *Mt 12,33*). Dobrý strom rodí dobré ovocie, kým zlý strom rodí zlé ovocie. Ak sa pozrieme na Cirkev, zreteľne vidíme, kde sa kostoly zatvárajú a postupne sa menia na športoviská či kaviarne. Zároveň vidíme, kde sú ešte relatívne plné veriacich, prípadne sa stavajú nové. Môžeme pozorovať, kde vo svete sú v kňazských seminároch bohoslovci a kde už takmer nevidieť mladého miestneho kňaza.

V športe, školstve, ekonomike či v iných oblastiach sa učíme a inšpirujeme tým, čo funguje. Je zvláštne, že v Cirkvi je

to presne naopak. Z nejakých podivných dôvodov tu máme tendencie kopírovať či napodobňovať to, čo je na úpadku. Nie je náhoda, že dekadencia náboženského života je úzko spojená s najväčším materiálnym rozmachom v dejinách ľudstva. A práve preto by sme si mali často pripomínať slová svätého apoštola Jakuba, že „*priateľstvo s týmto svetom je nepriateľstvo s Bohom*“ (Jak 4,4). Stratili sme cit pre rozlišovanie a s prijímaním ekonomických výhod zároveň prijímame aj názory a postoje, ktoré postupne ničia nielen našu vieru, ale i celú spoločnosť.

Pápež Benedikt XVI. sa jasne vyjadril, že všetky liberálne tendencie v Cirkvi (zrušenie celibátu, liberalizácia morálky, zrušenie stáročných hodnôt pochádzajúcich z Tradície) sa už 500 rokov nemajú právo tváriť ako moderné, progresívne a už vôbec nie ako pozitívne. Benedikt XVI. pripomenul historickú skutočnosť, že táto – nazvime to „reforma“ – už dávno prebehla v protestantskom prostredí. Nič nevyriešila, práve naopak: protestantov vrhla do krízy ešte väčšej, ako je v Katolíckej cirkvi.

Kniha *Posledné Máriino volanie* nám pomáha osviežiť našu dejinnú pamäť, aby opäť raz neplatilo, že ľudstvo je nepočítateľné. V poctivej histórii platí zásada *ad fontes* – k prameňom. Skutočnosť najlepšie spoznáme neokomentovanú, nesprostredkovanú, autentickú a zo samotného zdroja. Naša viera si vyžaduje presne to isté – návrat k prameňu. Ak chceme byť pravdiví, musíme sa neustále vracat' k evanjeliu a k pravdám, ktoré stáročia držali našu vieru i život na pevných základoch. V dejinách sa totiž neustále budú objavovať ľudia, ktorí si pri „vynáleze teplej vody“ radi udelia titul moderných a progresívnych spasiteľov.

Autor upozorňuje na to, že Desatoro bolo odovzdané na kamenných, to znamená nemenných tabuliach. Aj náš život je v tej jednej základnej podstate nemenný. Hoci sa neustále mení náš životný štýl, naše vnímanie lásky, nevery či priateľstva, prikázania Desatora zostávajú rovnaké ako na začiatku – pri prameni.

Kniha je naliehavou výzvou, aby sme pri neustálych zmenách, ktoré sú prirodzené, zachovali to, čo dáva nášmu životu nadprirodzenú, večnú hodnotu.

vydavateľstvo Zachej.sk

1. KAPITOLA

Krik Matky

Mária volá – a mal by som to povedať dôraznejšie: Mária dnes kričí do sveta a do Cirkvi. Všetky znamenia na nebi i na zemi nám už 150 rokov a dokonca 200 rokov dávajú na vedomie, že sa deje niečo neobyčajné. Môžeme tomu veriť alebo nie, môžeme mať mariánsku zbožnosť alebo nie, ale nedokážeme poprieť, že súčasnosť, to, čo sa deje v tejto chvíli, je – ako to Mária povedala otcovi Stefanovi Gobbimu – časom veľkého duchovného boja. A Mária v ňom zohráva obrovskú úlohu. Jej, ako bolo predpovedané v Apokalypse, bude patriť posledné slovo, lebo Boh jej dal moc poraziť satana. Znie to nevierohodne, ale Boh svojmu stvoreniu – žene – dal posledné slovo v boji s celou mocnosťou pekla. Z tohto dôvodu sa Mária tak angažuje v najnovších dejinách. Volá k ľuďom skrze rôznych vyvolených synov a dcéry na mnohých miestach sveta. Chce, aby sme otvorili oči a srdcia, aby sme sa prebrali z letargie, z temnoty, ktorá nás obklopuje, z pochmurnej hmly, ktorá padla na Cirkev a na každého z nás. Nejde len o veriacich, ale aj o neveriacich – stratení sme všetci, tak jedni, ako aj druhí, a nevieme, po čom túžime, kam smerujeme. Každý z nás chce

zakúsiť lásku, prijatie, zmysel života a tiež pochopiť, aký je zmysel utrpenia telesného, ale aj – čoraz viac – duchovného a emocionálneho. Mnoho ľudí hľadá, no na zlých miestach. Mladí hľadajú zmysel v neustálej zábave, v idoloch, ktoré dnes svet masovo produkuje, v rozkošiach všetkého druhu a v sexuálnej neviazanosti. Hľadajú tam nielen potešenie, ale aj zmysel, cieľ svojho života. Žiaľ, mnohí z nich končia zle, v psychiatrických liečebniach chýba miesto pre deti a mládež a antidepresíva sa stali každodenným chlebom pre mnohých ľudí.

Prečo však to všetko nehľadajú v Cirkvi, v duchovnom živote, vo viere? Odpoveď je pre nás, veriacich, dramatická. Nehľadajú to tu, lebo to v nás nemôžu nájsť. Kresťanstvo, ktoré by pre veriaceho malo byť cestou a štýlom života, sa stalo len prázdnyim heslom. Pre mnohých ľudí – tu na Západe – sme len štruktúrou s malým významom, charitatívnou inštitúciou, centrom pomoci alebo miestom náboženských služieb. No paradoxne sa v tom cítime dobre a pohodlne. Ľudia, ktorí sa nevenujú náboženstvu, nevidia dôvod, pre ktorý by mali strácať čas niečím, čo im do života veľa neprináša, čo nevyzerá autenticky, čo ich nepriblíži k Bohu. A oni v mnohých prípadoch nechcú len zažiť spoločenstvo či charitatívnu pomoc. Oni – či už veriaci, alebo hľadajúci – chcú jednoducho nájsť a zažiť opravdivosť viery a skrze vieru samého Boha. Zábavu, spoločenstvá rôzneho druhu alebo kluby majú inde. Nemusia ich hľadať práve v Cirkvi. Nepotreujú ani naplniť túžby, o ktorých hovorí časť kazateľov: „Chceš byť uzdravený? Budeš uzdravený!“; „Ak si sám, príď, my ťa milujeme.“ Káva, čaj, koláčik, dobrá nálada, rodinná atmosféra. To môžeme nájsť kdekoľvek, na to nepotreujeme Cirkev. Mnohé naše spoločenstvá prestali

byť miestom spoznávania a odhaľovania Boha skrze vieru, miestom úcty a zvelebovania Pána. Na mnohých miestach sme postavili do stredu človeka, ctíme a velebíme sami seba, sústreďujeme sa na svoje ľudské záležitosti. Lepší čas a miesto pre ne však môžeme nájsť niekde inde. Keď máme zdravotné problémy, ideme k lekárovi a na štadiónoch počúvame motivačných trénerov. Ak nám Cirkev neukazuje opravdivé hodnoty a nerozvíja náš vzťah s Bohom, ak je teda – ako hovoria Angličania – „ekonomická v pravde“, vtedy pochybujeme, či má zmysel zúčastňovať sa na živote farnosti alebo na bohoslužbách. Často počujeme, ako ľudia, najmä mladí, otvorene hovoria o strate času, nude a nezmyselnosti náboženských praktík. Odmietame vieru, kresťanské hodnoty, vzdáľujeme sa od Cirkvi a následne – od samého Boha. V posledných desaťročiach vidíme, ako tento proces rýchlo nabera na sile a dokonca nás šokuje. A preto Mária, Matka Cirkvi, razantne a mocne vstúpila do dejín sveta.

Tento proces odmietania Boha a prijímania idolov, falošných božstiev – či to bude revolúcia, rozvoj, rozum, zabsolutizovaný národ, spoločenská trieda, alebo príroda – sa začal už na prelome 18. a 19. storočia. Už vtedy vieru začali nahradzovať emócie, rozum alebo pseudovedy a láska sa začala považovať len za romantické vzrušenie, ktoré sa nespája so zodpovednosťou. Pápežstvo strácalo autoritu, ľudia uznávali iné osoby alebo inštitúcie. Revolúcia zničila cirkevné štruktúry a mnohí kňazi prešli na druhú stranu. Početní kňazi, biskupi a dokonca prímasi vstupovali do slobodomurárskych lóží, hlásali sfaľovanú vieru či prinajmenšom vieru pokazenú filozofickými myšlienkami, ktoré sú jej cudzie. Namiesto toho, aby sa pripomínalo, že človeka zaťažuje hriech, sa začalo podporovať učenie Jeana

Jacquesa Rousseaua, ktorý tvrdil, že kultúra a náboženstvo kazia človeka a že v prirodzenom stave je dokonalý či dokonca svätý. Inde namiesto toho, aby sa hovorilo, že Boh nás stvoril pre svätosť, sa začalo podľa vzoru jansenistov hovoriť, že hriech nás zničil, že nám nič nemôže pomôcť, nič nás nemôže zachrániť, že nie sme schopní ani len pristúpiť k svätému prijímaniu. Za takýchto komplikovaných okolností prichádza Matka Božia. Vtedy nám ju pápež Pius IX. dal za vzor a vyhlásil dogmu o Nepoškvrnenom počatí Najsvätejšej Panny Márie. Keď sa svet stáva duchovným bahnom, keď sa v Cirkvi objaví strašná heréza modernizmu, ktorá vedie k duchovnej skazenosti, jedinou záchranou je Mária, matka Božieho Syna. Ona ukazuje, že vykúpenie ľudstva možno nájsť len v Ježišovi Kristovi, Spasiteľovi sveta – ako hovorí Sväté písmo: „A v nikom inom niet spásy, lebo niet pod nebom iného mena, daného ľuďom, v ktorom by sme mali byť spasení“ (Sk 4,12). Boh ju uchránil od skazenia prvotným hriechom. Ona sama je svätosťou, ktorá nás najistejšou a najdokonalejšou cestou vedie k svojmu Synovi. Mária v slovách adresovaných otcovi Stefanovi Gobbimu pripomína, že chce skrze ľudí, ktorých si ona i jej Syn vybrali, priviesť dielo stvorenia do prvotnej žiary. My súčasníci sme odišli od Boha tak ďaleko a doslova sme ho vyhodili z našich spoločností, že ona musí neobyčajne zasiahnuť, aby pomocou vyvolených ľudí, často malých a ponížených, navrátila poklad vernosti Bohu.

Dnes môžeme v Cirkvi čoraz častejšie vidieť, že na trón usádzame človeka a jeho časné záležitosti namiesto Boha. A predsa naším cieľom ako ľudí Cirkvi je vzdávanie cti samému Bohu. On má byť stredobodom nášho zvelebovania a našej existencie. Najsvätejšej Trojici sa má od nás veriacich

dostávať najväčšej chvály. Ale my sme si začali uctievať a zbožšťovať svoje zdravie a telo, svet, ekológiu a – čo je ešte horšie – začali sme ospravedlňovať, či dokonca chváliť hriech. Problém spočíva v tom, že mnohí ľudia naozaj nechcú v Cirkvi hľadať ekológiu, dobrý pocit, sebaaprijatie, transcendentálnu meditáciu alebo jogu, ale samého Boha. Je ťažké tomu uveriť, ale obrovské množstvo ľudí teraz hľadá v živote čosi viac, ľudia túžia po Bohu, chcú ho poznať po mene. Ak ho nemôžu nájsť v Cirkvi, v nás, vyznávačov Krista, idú niekam inam, napríklad do kresťanských zborov alebo pseudokresťanských siekt rôzneho druhu. Myslia si, že tam sa Pán Boh oslavuje a zveľbuje správnym spôsobom. Musíme, žiaľ, konštatovať, že veľká časť tých skupín je – pokiaľ ide o vieru, modlitbu a život – oveľa radikálnejšia než my. Preto dnes, častejšie než kedykoľvek v dejinách, Mária, Matka Cirkvi, volá nás – kresťanov katolíkov –, aby sme rázne roznieťli oheň horlivosti, aby sme našli svetlo pravdy, ktoré sme ukryli pod posteľ. Vstupuje do dejín, aby zachránila Cirkev. Áno, viem, určite teraz niekto povie, že sme dostali prisľúbenie, že Cirkev pretrvá a satan ju nikdy neporazí alebo že v minulosti už bolo aj horšie. Avšak nikde sa nehovorí o tom, aká bude tá Cirkev, ktorá pretrvá. Či tie štruktúry, ktoré poznáme, prežijú skúšku súčasných škandálov. Mária sa pozerá na to, čo sa deje, na duchovný bankrot mnohých autorít a volá nás ako nikdy predtým k pokániu, návratu k prvotnej horlivosti kresťanského života, aby sme milovali Boha nadovšetko a vytrvalo sa modlili na úmysel budúcnosti Cirkvi a sveta. Cirkev sa triešti ako stará loď, ktorá sa nachádza na nepokojnom mori – dorážajú do nej zlovestné vlny, hádžu ňou počas búrky, rôzne prvky jej vybavenia sú zničené a ona sama je čoraz nestabilnejšia.

Pozrime sa, ako sa dnes útočí na kňazov, bez ktorých by nebolo Eucharistie ani sviatosti zmierenia. Na mnohých miestach sveta satan roky pokúšal kňazov, aby zneužívali svoju moc či spoločenské postavenie, aby páchali ťažké hriechy a najmä hriech sexuálnej sodomie. To bola jeho premyslená stratégia. Mnohí kňazi verili, že sú krytí, že ich správanie nikdy nevyjde najavo, že im je dovolené viac než iným, že nikto sa neodváži na nich vziať ruky. Zlo – napríklad v Írsku, USA, Kanade, Chile a mnohých iných krajinách, ako aj (čo nám, žiaľ, ukázali posledné dramatické udalosti) v Poľsku – sa rozrastalo ako skrytý nádor až do chvíle, keď bolo demaskované a zverejnené. Vtedy, v najlepšej chvíli pre sily Zlého prišiel krach, ktorý zmietol írsku vieru, zničil inštitúcie a úplne rozbil autoritu kňazov. A to všetko preto, lebo sa dali uspať zlom, nechali sa ním opantať – ja sám totiž neverím, žeby niekto, kto zneužíva maloletých, nebol zároveň démonicky zotročený; neverím, žeby niekto, kto takých ľudí bráni, nebol zvedený Zlým. Satan vždy takto pôsobí. Je to jeho stratégia. Uspáva nás, presviedča, že nám nič nehrozí, že sa nič nedeje a sme v bezpečí a beztrestní, že nám Boh všetko odpustí. Udalosti v Írsku môžu byť pre nás poučením, varovaním pred tým, čo nás čaká, ak nezačneme bojovať o kňazstvo, o kňazov, o čistotu srdca a tela, o obnovu v Cirkvi. Je to varovanie pre celú Cirkev aj pre Cirkev v Poľsku. Ak sa nespamätáme, ak sa nezapojíme do duchovného boja, môže prísť gigantická kríza, duchovný krach, a to nielen v jednotlivých štátoch, ale aj v celej Cirkvi.

A naozaj sa stačí pozrieť do histórie, aby sme videli, že také mocné krízy už Cirkev postihli. Po ústupe arianizmu celá severná Afrika, ktorá bola dovtedy kresťanská, prešla na